

RUNDT OM DANMARK

BUDSKAB FRA OMRÅDETS LEDELSE

Vores »sande« kald

Ældste Massimo De Feo, Italien

Områdehalvfjerdser

Da min hustru og jeg blev interviewet til vores nuværende kaldelse, spurgte hun: »Hvad er vores hovedansvar?« Svaret kom direkte og som en åbenbaring. »I er missionærer.« Disse enkle ord fik mig til at tænke meget over hver eneste kaldelses sande natur.

Hver gang vi modtager en kaldelse, begrænser vi som regel vores tjeneste til den model, vi

Ældste Massimo De Feo, Italien.
Områdehalvfjerdser

bruger til at definere kaldelsen. Med andre ord mener en kvorumspræsident, at hans ansvar hovedsageligt er for ældsterne i hans kvorum. En primarylærer fokuserer på børnene, og sådan er det med alle kaldelser. Men alle kaldelser har i virkeligheden et fælles grundlag, en kaldelse inden for kaldelsen, faktisk den sande kaldelse.

Herren hjælper os med at forstå dette princip. »Derfor stiller jeg, Herren, jer dette spørgsmål: Hvortil er I blevet ordineret? Til at prædike mit evangelium« (L&P 50:13-14). Profeten Joseph Smith erklærede: »Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og mest betydningsfulde pligt at prædike evangeliet« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 133). Derfor, uanset hvilken kaldelse vi bliver indsat i, eller præstedømmeembede som vi er blevet ordineret til, er den »sande« kaldelse for os hver især at prædike evangeliet. Således er en halvfjerdser en missionær, ligesom en stavspræsident, en biskop og alle medlemmer af Kirken. Vi er alle kaldet til at være missionærer, fordi det er i sandhed den sande natur i alle kaldelser i Guds rige.

Herren har besluttet at fremskynde arbejdet med frelse i vore dage. Hvor end vi ser os

omkring i Zions menigheder og stave i Europa, er vi vidner til mirakler i omvendelsen af mange, som accepterer evangeliet med glæde og tro. Mange beder endda spontant om at blive en del af Guds rige igennem dåb. Jeg bliver stadig rørt, når jeg mindes det stærke vidnesbyrd, som en god søster bar ved en konference. Hun fortalte, hvordan hun havde følt et ønske om at hjælpe en nabo, der ikke var i stand til at hjælpe sig selv efter en ulykke. Da hun hjalp naboen, så hun mange andre, der besøgte hendes hjem, deriblandt nogle unge amerikanere. Da hun spurgte, hvem disse mennesker var, fik hun at vide, at de var medlemmer af denne kvindes kirke, og at amerikanerne var missionærer. Da medlemmet af Kirken senere spurgte sin nabo, hvordan hun kunne gengælde den hjælp, hun så gavmildt havde ydet, svarede nabokvinden: »Jeg ønsker ikke penge eller gaver, men der er en ting, du kan gøre for mig, hvis du virkelig ønsker at takke mig ... Lad mig møde missionærerne.« Hun blev døbt en uge senere, og hendes mand og søn blev også døbt kort tid efter. Herren havde forberedt en hel familie til at tilslutte sig Kirken.

Dette er miraklernes tid. Herren forbereder vore venners, vores families og vore naboers hjerte som aldrig før. Hvis vi forstår vore kaldelsers sande natur, bliver vore bestræbelser forstørret og mangedoblet. På min mission underviste jeg en ung mand i evangeliet. Han blev selv missionær, mens jeg stadig var på mission. Jeg havde aldrig forestillet mig, at jeg skulle undervise en ung mand i evangeliet, der som missionær også ville påvirke mange menneskers tilværelse, ligesom hans børn efter ham og mine børn efter mig, en åndelig kæde uden ende. Vi kan ikke forestille os den evige betydning af det, vi gør som missionærer.

Ammon koncentrerede sin missionering på en familie, kong Lamonis, og velsignelserne nåede ud til en hel nation (Alma 19:36). Sådan kan det også være for os i denne miraklernes tid, hvis vi åbner vores mund. Må vi forstå vore kaldelsers sande natur som missionærer, den sande kaldelse inden for kaldelsen, at vide, at manges hjerte er blevet forberedt, og at Herren vil velsigne vores indsats og fordoble vores påvirkning i evigheden. Vi er alle kaldet til at være missionærer. Nu er det tid til at fuldføre hans værk. *»Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke«* (L&P 6:36). ■

Jul på torvet

Søster Birgit Bendtsen, Randers Gren

En anderledes julefest

I år forsøgte vi at gøre noget andet end det, vi plejer til vores julefest i kirken.

Vi besluttede at lave en slags landsby med huse så store, at vi kunne stå inden i dem.

Vi kaldte aftenen for »Jul på torvet«.

Forberedelserne

Bror John Olsson skaffede pappet, og vi skar 7 huse ud med vinduer og døre.

Vi mødtes derefter i en hel måned og malede husene hver torsdag aften, og de blev alle mulige farver, fordi de blev en sammenblanding af alle de rester maling, som vi alle sammen havde derhjemme.

Det eneste hus, vi købte maling til, var til de unge pigers hus, da de ville have en hel speciel farve.

Alle husene havde navne, som »enkens skærv« eller »Manna« »Myrra skær«, »Betlehemsstjernen« osv.

Vi satte gardiner i nogle af husene og små lyskæder i vinduerne.

Vi havde lånt bænke, som skulle stå mellem husene på torvet, men da der var mindre plads, end vi havde regnet med, blev bænkene sat rundt om juletræet i stedet for, så folk kunne sidde der og spise deres mad.

De forskellige huse

Ideen gik ud på, at hver organisation havde et hus, hvor der foregik noget.

Primarys hus havde en dør foran, hvor børnene kunne gå ind og dekorere kager. Det var en stor

Træet med al dets glans og de smukke huse

succes, og efterhånden var alle inde at prøve.

I Unge Mænds hus kunne man få udleveret lykkekager med små budskaber inden i, som de unge mænd selv havde fundet på.

I Unge Pigers hus var der arrangeret en skattejagt, hvor folk skulle rundt i hele kirken for at løse opgaven.

Hjælpeforeningen havde to huse. I det ene kunne man få de smukkeste honningkager med budskaber skrevet på kagerne, som tro, bøn, fred osv. Søster Liselotte Warnsdorf havde bagt 90 honningkager.

I det andet kunne man få udlevet 5 opgaver, 3 til børn og 2 til voksne. Det var med historiske eller religiøse spørgsmål, og der var præmie til den, der løste de fleste spørgsmål rigtigt. Alle børnene fik en guldkaramel, når de løste deres opgaver.

Præstedømmet havde også 2 huse, det ene hed »Manna«, og der var der uddeling af aftensmad. Det andet hed Betlehemsstjernen, og her kunne børn få udleveret stjernekastere, som de kunne tænde i mørket foran kirken sammen med en voksen.

Aftenens forløb

Da deltagerne havde moret sig med de forskellige aktiviteter, kom den mere åndelige afdeling med korsang og musik.

Der kørte hele aftenen et slideshow på væggen med vinterbilleder og billeder af mere åndelig karakter.

Aftenen sluttede med, at vi alle gik ud i den mørke aften og sendte varmluftballoner op mod den sorte himmel. Det var så smukt.

Vi havde lavet pjecer, som blev delt ud, og vi skrev om vores julefest på Facebook og inviterede venner og familie.

Der kom rigtigt mange til vores arrangement, også en del besøgende med børn, som vi ikke havde set før.

Det var sådan en hyggelig aften, vi følte, at alle vore anstrengelser bar frugt. ■

Jul på Amager

Bror Sebastian Michanek, Amager Gren

Projekt for informationstjenesten

Amager Grens største PA-begivenhed i løbet af 2013 blev projektet »Informationstjenesten på Amagerbro Torv«.

Forarbejde og formål

Vi havde forinden af såvel kommunen som politiet fået tilladelse til at tage opstilling på torvet lørdag den 14. og tirsdag den 17. december

for at ønske amagerkanerne glædelig jul. Projektet gik ud på at stille spørgsmålet »Hvem inviterer du i julen«.

Vi havde 3 formål med vores projekt:

1. Vi ville informere om at Kirken findes på Amager på Kretavej.
2. Vi ville huske folk på julens budskaber.
3. Vi ville invitere til vores julenadvervmøde.

Gruppen samlet på torvet

Resultatet

Resultatet blev at vi havde en fantastisk tid. Vi fik talt med mange mennesker. Blandt andet talte vi med en mand, der ikke vidste, at Kirken også fandtes i Danmark. Han blev glad for at møde os og tale om Kirken. Vi mødte også et tidligere medlem, der har været på mission, men som ikke har haft lyst til nogen kontakt, når missionærerne har prøvet tidligere. Denne dag blødgjorde han sit hjerte, og vi fik endnu en god snak. Missionærerne fik af dem vi mødte flere aftaler, og to af dem, vi inviterede, kom til vores julegudstjeneste d. 22. december. Jeg er overbevist om, at vi fik sået et lille frø hos flere.

Julenadvermøde

Søndag den 22. december kl. 10.00 holdt vi vores julenadvermøde. Det blev et smukt program med et fantastisk kor og mange dejlige vidnesbyrd om Kristus fra både børn og voksne. Flere mindre aktive søskende kom, hvilket vi blev meget glade over. Vi var totalt 62 personer.

Vi havde 14 gæster, og af disse var 10 ikke medlemmer og to af dem kom, fordi de blev inviteret af os på Amagerbro Torv.

Det er mit vidnesbyrd, at når vi lader vores tro forvandles til gerning, finder vi dem, der er parate til at modtage evangeliet. ■

En hilsen til Danmark

Bror Matthew O. Richardson, andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab

Begyndelsen

Jeg har mange tidlige minder fra mine hyppige besøg sammen med min familie, når vi besøgte Tempelpladsen i Salt Lake City, hvor jeg gik op ad rotunden, så op og så vægmaleriet og loftet med universet, hvorefter Kristusstatuen langsomt kom til syne. Det gjorde et stort indtryk på mig – selv som dreng.

Missionskaldelsen

Da jeg modtog min kaldelse til at tjene som missionær i Danmark, blev jeg begejstret. Min bedstefar havde tjent i såvel Danmark som Norge, og min ældre bror havde tjent i Norge. At jeg skulle tjene i samme mission som hendes far, betød meget for min mor.

På min første dag i Danmark besøgte jeg Vor Frue Kirke, og selv jetlag kunne ikke standse den forunderlige følelse jeg havde, da jeg sad og stirrede på Kristus. Det var der, jeg besluttede mig til, hvilken slags discipel jeg ville være.

Påvirkningen af andre missionærer

Jeg tilbragte hovedparten af min mission i Københavnsområdet og besøgte ofte Vor Frue

BROR MATTHEW RICHARDSON, USA

Kirke på vores forberedelsesdag (p-day). Jeg tjente som assistent til missionspræsidenten i 11 måneder og tog hver eneste ny missionær ind for at se Kristusstatuen på deres første dag. Jeg inviterede dem til at overveje, hvilken slags discipel de ville være såvel på deres mission som i resten af livet. Det kan ikke siges for tit: Jeg elskede det privilegium, det var at tjene i Danmark, og det fortsætter med at præge mit liv i dag.

**Bror og søster
Richardson**

Efter missionen

Da jeg afsluttede min mission vendte jeg tilbage til BYU for at studere. Jeg arbejdede på missionskolen med at undervise i dansk. Det var et ønskejob, og jeg følte mig næsten skyldig over at blive betalt for at gøre det. Det var her, jeg fandt ud af, hvor meget jeg elskede at undervise – især i evangeliet og alt forbundet med det. Det var på BYU, at jeg mødte en vidunderlig og smuk studerende, Lisa Jackson. Vi blev hurtigt forelskede og blev viet i templet i Salt Lake City. Efter vielsen insisterede jeg på, at vi skulle fotograferes ved foden af Kristusstatuen – noget, der ikke længere er tilladt.

Efter afslutningen på min uddannelse blev jeg antaget af BYU og arbejdede i forskellige stillinger indbefattende vice-dekan i Religious Education (religionsundervisning).

Kristusstatuen

Som tiden gik besøgte jeg ofte Kristusstatuen og undrede mig over den megen misinformation, der var omkring statuen (hvor den kom fra, størrelse etc.) Da Mormon Historisk Selskab skulle afholde deres årlige konference i Danmark, følte jeg, det ville være en god historie at undersøge, nedskrive og præsentere på konferencen. Selvom det

umiddelbart syntes som et vanskeligt projekt, indsendte jeg et forslag, der blev accepteret. Det viste sig at være et kolossalt projekt. Det indbefattede mere end 50 interviews med kunsthistorikere, kirkemedarbejdere, generalautoriteter, museumskuratorer, ingeniører, arkitekter m.m. Mange af de, der oprindeligt var involveret i anskaffelsen af Kristusstatuen, var allerede døde eller meget gamle, men heldigvis fik jeg talt med mange af nøglepersonerne, inden de gik bort.

Jeg præsenterede derpå mine resultater ved konferencen i Aalborg i 2000.

Opfølgning

Efter konferencen fortsatte jeg min efterforskning med flere interviews og indsamling af fakta. Jeg besøgte marmorbruddet i Carrera i Italien, hvorfra Thorvaldsen skaffede marmoret til Kristusstatuen. I løbet af årene har min efterforskning ført mig til København, Italien, New York, Los Angeles, og jeg har besøgt hver eneste Kristusstatue, Kirken ejer. For tiden arbejder jeg på at færdiggøre en beretning om de nye statuer, inklusive de 12 apostle, der skal opstilles i besøgscentret i forbindelse med det nye tempel i Rom.

Efter den oprindelige præsentation i Aalborg har jeg skrevet og fået udgivet mange artikler

om Kristusstatuen, inklusive bogen *The Christus Legacy*.

Endnu et besøg

I 2009 blev jeg kaldet som andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab. I det ansvar har jeg rejst rundt om i verden og undervist under Det Første Præsidentskabs og De Tolvs Kvorums ledelse og forsøgt at hjælpe med at opbygge riget, så godt jeg kan.

I 2012 blev jeg inviteret til at tale i Vor Frue Kirke om Kristusstatuen i forbindelse med Festinord. Det er altid specielt for mig at besøge Danmark, men denne gang var det ekstraordinært. Hvilken forunderlig oplevelse at se og høre et Unge Voksne kor synge »Jeg er Guds kære barn« i kirken ved foden af Kristus. En oplevelse, jeg aldrig vil glemme. Det var – ærligt talt – en drøm, der gik i opfyldelse.

Mens jeg elsker statuen, beretningen og sammenhængen, så er det hvem og det statuen repræsenterer, der står mit hjerte nært, motiverer mig, påvirker mig og styrker mig. Marmor er marmor. Kunst er kunst. Men Jesus Kristus er alt. Hvis et kunstnerisk udtryk som Thorvaldsens kan hjælpe mig og andre tænke mere på ham, føle sig ham nærmere og hjælpe os til at blive ham mere lig, er det værdifuldt. Det er, hvad Kristusstatuen betyder for mig. ■

Mit yndlingsskriftsted

Bror Simon A., 15 år, Herning Menighed

Matthæus, kapitel 25, vers 14-30

Efter at tre tjenere havde fået henholdsvis 5, 2 og 1 talent, og de med 5 og 2 havde »tjent« 5 og 2 mere, og ham med den ene talent havde skjult den, lød budskabet til de to: »Godt, du gode og tro tjener, du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!«

Budskabet til tjeneren, der ikke havde udviklet sit talent lød:

»Du dårlige og dovne tjener.«

Vi skal udvikle os

Dette er mit yndlingsskriftsted, fordi det lærer os, at vi ikke skal være ligeglade og gøre ingenting. Vi skal i stedet for gøre noget og udvikle vores talenter, således at vi kan blive bedre til det, vi kan. ■

FINN LYKKEGAARD, REDAKTØR

**Bror Simon A.,
Herning
Menighed**

Lær biskopperne at kende

Finn Lykkegaard, redaktør

Rundt om i Danmark tjener 22 brødre trofast og ihærdigt som biskopper/grenspræsidenter. Det er en af de mest krævende, men sikkert også givende kaldelser, der tit kræver lige så meget tid som et fuldtidsarbejde. Påskønner vi dem

altid? Jeg ved det ikke, men i løbet af de kommende måneder vil vi her i bladet give et lille portræt af dem, således vi muligvis kan lære dem lidt bedre at kende og dermed også påskønne deres indsats i Herrens tjeneste. ■

Biskop Povl Nielsen, Allerød Menighed

Finn Lykkegaard, redaktør

Medlemskab af kirken

Biskop Povl Nielsen, der er 69 år, blev medlem af Kirken i 1981, hvor han blev døbt i det daværende 3. Ward. Han flyttede senere samme år til Slagelse og derfra i 1984 til Allerød i forbindelse med, at han blev gift med Riitta, som han havde truffet på et EV-stævne. De har fået 4 børn, der alle nu er voksne, og hvoraf 2 har været på mission. Søster Riitta Nielsen tjener som lærer i Søndagsskolen og selv har han tidligere tjent i mange forskellige kaldelser inklusive missionsleder, finansiel sekretær i menighed og stav og som rådgiver i Allerød Menighed.

Kaldelsen

I marts 2010 blev de kontaktet af daværende stavspræsident Jens Andersen, der ønskede at besøge dem for at tale med dem begge. Det var søster Nielsen, der lavede aftalen med stavspræsidenten, og hun var lidt bekymret for om det drejede sig om en missionærkaldelse. Det var derfor en overraskelse for hende, da kaldet som biskop lød. Biskop Nielsen selv blev nærmest chokeret og følte, at han måtte tage slipset af for ikke at blive kvalt. Han var meget overrasket, for der var – følte han – så mange andre, der var mere kvalificerede.

Men i begyndelsen af sit medlemskab havde han truffet en beslutning. Salmen »Jeg går hvor du sender mig hen« havde lært ham, at når Herren kalder, så følger man ham.

Resten af familien havde reageret meget afslappet, da de hørte om kaldelsen.

Biskop Povl Nielsen, Allerød Menighed

Udfordringer og velsignelser

At tjene som biskop medfører mange udfordringer. Man deltager i mange møder, og det kan være en udfordring, at der af og til ved disse møder opstår uenighed om løsninger og ideer. Biskop Nielsen kan føle det udfordrende, at flere medlemmer i menighedens råd kender såvel skrifterne som håndbøgerne bedre, end han gør. Til gengæld har han glædet sig over virkningen af det, vi kender som »nøglen til at skelne«, der er en del af de nøgler, en biskop får overdraget. Ved flere lejligheder har han været markant overrasket over konklusioner, han har draget – konklusioner, der ikke bare kom fra »Povl«, men helt klart var en følge af denne nøgle.

Blandt øvrige udfordringer for menigheden er såvel medlemmers sygdom som alder. Men ingen af disse udfordringer kan fratage biskoppen glæden ved at tjene; især glæden der kommer gennem tempelinterviews.

Fremtiden

Biskop Nielsen, der efter snart 4 år som biskop virkelig glæder sig over kaldelsen, ser positivt på fremtiden for menigheden. Det vigtigste, føler han, er at medlemmerne trives i menigheden og at der ikke opstår klikedannelser. ■

Historien om en bog

Finn Lykkegaard, Informationschef, Københavns Stav

Forunderlige henvendelser

Når man tjener som informationschef har man en mail-adresse på Mormon.dk. Det betyder bl.a., at når ikkemedlemmer har spørgsmål med relevans til Kirken er du ofte i »første række«. Nogle henvendelser viser sig at være practical jokes mellem venner, andre lidt bizarre som »hvorfor rydder man sne på Kirkens grund midt om natten, når naboen sover« eller »hvad dækker de 7.000 kr. over, som Kirken har sendt til en bestemt kommune«. Andre igen er mere relevante for kaldelsen.

Hvordan får jeg fat i den bog?

Således modtog jeg i foråret 2013 en henvendelse fra en kvinde, der ønskede at vide, hvordan hun kunne få fat i et eksemplar af bogen »The Christus Legacy«. Jeg må erkende, at jeg aldrig havde hørt om bogen, men svarede ud fra mine egne erfaringer med kirkerrelevante bøger: Prøv Deseret Book og hvis det mislykkes, så vend tilbage.

Der gik nogle måneder, så vendte hun tilbage. Deseret Book var ikke svaret, men via et bibliotek have hun lånt bogen, men kun for en måned. Hun ønskede at eje bogen og også forære et eksemplar væk. Hun

fortalte om bogens indhold og forfatterens navn.

Nettet og venlige mennesker

Bogen er skrevet af Matthew O. Richardson, der viste sig at have tjent som missionær i Danmark. Efter via internettet at fundet ud af, hvor bogen var trykt, fandt jeg frem til, at den var udgået fra trykkeriet. De var dog venlige nok til at henvise til kirkens museumsbutik, hvor man vist nok havde eksemplarer. Efter forgæves at have forsøgt at foretage en bestilling på nettet, lykkedes det gennem en telefonisk henvendelse til butikken at hjemkøbe et antal eksemplarer.

Bogens indhold

Den handler om Kristusstatuen, som bror Richardson første gang så i Salt Lake City på Tempelpladsen som barn og senere på sin første dag som ung missionær i Danmark. Det var først her, at det gik op for ham, at statuen i Danmark var originalen. Gennem årene fattede han en særlig interesse for statuen, og bogen beskriver statuens tilblivelse, billedhuggeren Bertel Thorvaldsens inspiration og forberedelser samt statuens tilblivelse.

Bogen går videre med at beskrive den meget spændende

Nyligt udsendte missionærer

Finn Lykkegaard, redaktør

Fra Danmark er følgende medlemmer kaldet til at tjene en mission:

Søster Emma
Valgren, Amager
Gren
California San
Jose Mission, USA
Fra januar 2014
til juli 2015 ■

BROR HENRIK ALS, GLADSAXE 2. MENIGHED

KONTAKT OS

Skriv til lokalsiderne

Artikler til lokalsiderne »Rundt om Danmark« er altid velkomne.

Skriv venligst tydelig afsender, samt hvilket af lokalsidernes områder du skriver til.

Nyhedsartikler bør indsendes senest 2 uger efter hændelsen, da der går ca. 3 mdr. før artiklen trykkes. Indsend venligst mellem ca. 75-650 ord.

Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere og afkorte artiklerne. Offentliggørelsen af tekster og foto afhænger af deres relevans, kvalitet og den tilgængelige plads.

Redaktør Finn Lykkegaard

E-mail: LiahonaDK@gmail.com ■

Modtageren
af bogen, fru
Hammer

beretning om, hvordan statuen endte med at stå ikke alene på Tempelpladsen i Salt Lake City, men mange steder rundt omkring i verden, inklusive i København. Flere end to millioner mennesker ser hvert år statuen på Tempelpladsen i Salt Lake City, mens andre 2 millioner betragter den i besøgscentre over hele verden.

I forbindelse med indvielse af templet i Madrid i Spanien skabte den verdensberømte porcelæns-kunstner José Llandro en lille porcelænsfigur af statuen. De første fem eksemplarer af statuen blev givet til præsident Hinckley, alle med inskription, der mindede om indvielsen af templet. En af disse figurer blev overrakt til kong Juan Carlos og dronning Sofia af Spanien af præsident Hinckley

Bogen nåede sit mål

Jeg kontaktede naturligvis kvinden, der havde sat mig i

gang, og vi mødtes en efterårsdag på Nitvej, hvor hun foran »vores« Kristusstatue fik overrakt 2 eksemplarer af bogen som tak for at fortælle om bogens eksistens.

Efterfølgende kontaktede jeg forfatteren og fortalte om kvindens interesse. Det var der, at det gik op for mig, at bror Matthew O. Richardson nu tjener som andenrådgiver i Søndags-skolens hovedpræsidentskab. Ved den lejlighed sendte han en hilsen til Danmark jfr. en anden artikel i dette nummer af *Liahona*.

Glæden ved at tjene

Når der sådan midt i mellem af og til underlige henvendelser dukker sådanne henvendelser op eller henvendelser, der fører til besøg og foredrag/præsentation af Kirken, bidrager dette til og øger glæden ved at kunne tjene i Kirken. ■